

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/136/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6725200469
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6725200469.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka, JUDr. Miroslavy Korbašovej, vo veci navrhovateľky (manželky, matky): A. B. C., B. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenej: JUDr. Ľubomír Hlbočan, advokát, so sídlom G. XX, XXX XX H., a manžela navrhovateľky (otca): I. J. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX F., zastúpeného: URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o návrhu na rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletej: B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpenému kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, pracovisko Krupina, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 9P/34/2025-77 zo dňa 23. apríla 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 9P/34/2025-77 zo dňa 23. apríla 2025 v napadnutom výroku III. o trovách prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. rozhodol tak, že manželstvo I. J. C., nar. XX.XX.XXXX a A. B. C., B. D., nar. XX.XX.XXXX, uzavreté dňa XX.XX.XXXX G. F., zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu F., G. E. X, B. XXXX, K. L. XX, pod poradovým číslom XX rozviedol. Výrokom II. schválil rodičovskú dohodu v nasledovnom znení: „Maloletá B. C., nar. XX.XX.XXXX sa na čas po rozvode manželstva zveruje do osobnej starostlivosti matky A. B. C., nar. XX.XX.XXXX. Obidvaja rodičia sú oprávnení maloletú zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach. Otec maloletej I. J. C., nar. XX.XX.XXXX sa zaväzuje prispievať na výživu maloletej B. C., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 300,- Eur mesačne, vždy do 16. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletej A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva. Styk otca s maloletou sa neupravuje.“ Výrokom III. rozhodol o trovách konania tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na ich náhradu nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na rozvod manželstva je dôvodný, pretože dospel k záveru, že manželstvo účastníkov neplní žiadnu zo svojich funkcií, ani biologickú, ani ekonomickú a ani výchovnú. Manželia nežijú od augusta 2024 v spoločnej domácnosti, od marca 2024 nevedú intímny manželský život, spoločne nezabezpečujú starostlivosť o maloletú dcéru, ani spolu finančne nehospodária. Navrhovateľka za hlavnú príčinu rozvratu manželstva považovala mimomanželský pomer manžela, čo okresný súd považoval za porušenie povinnosti manželov byť si verní, zakotvenej v § 18 Zákona o rodine. Zároveň priznala, že medzi manželmi boli nezhody aj v otázke vzájomného spolužitia, keď vyčítala manželovi, že sa pre pracovnú vyťaženosť nedostatočne venoval rodine, najmä maloletej dcére, s jej starostlivosťou jej takmer nepomáhal. Zároveň priznala, že v manželstve mali problémy v intímnej oblasti,

keď v období január až február 2024 nežili intímny manželským životom a následne sa potom v období ďalších mesiacov citovo odcudzili. Manžel nesúhlasil s tvrdením manželky, že nepomáhal manželke v domácnosti, alebo so starostlivosťou o maloletú dcéru. Poukázal zároveň na problémy v intímnej oblasti v manželstve z toho dôvodu, že manželka nemala záujem viesť intímny manželský život v mesiaci január až február 2024. Zároveň priznal mimomanželskú známosť od februára 2024, ako aj intímny pomer s touto osobou. Zdôraznil, že mal záujem na obnovení manželského spolužitia a zachovaní manželstva, o čo manželka nemala záujem. Okresný súd dospel k záveru, že rozvrat manželstva je trvalý a vážny, a preto manželstvo rozviedol. Napriek tomu, že sa okresný súd pokúsil o zmierenie manželov, ani jeden z manželov už nemal záujem o zotrvanie v manželskom zväzku. Navrhovateľka poukázala na to, že v dôsledku nevery manžela stratila voči manželovi dôveru a nič k nemu ako partnerovi už necíti. Manžel tiež nemal záujem o zotrvanie v tomto manželskom zväzku, pretože má obavy, že mu manželka bude neustále vyčítať, že mal mimomanželský pomer. Podľa okresného súdu nie je predpoklad obnovenia manželského spolužitia, preto manželstvo rozviedol aj napriek tomu, že z manželstva pochádza maloleté dieťa.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode k maloletej B. uviedol, že rodičia uzavreli v priebehu konania rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej bude maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky a obidvaja rodičia sú oprávnení maloletú zastupovať a spravovať jej majetok v bežných veciach. Otec maloletej sa v zmysle rodičovskej dohody zároveň zaviazal prispievať na jej výživu výživným vo výške 300,- Eur mesačne. Styk otca s maloletým dieťaťom žiadali rodičia neupraviť. Okresný súd po vykonanom dokazovaní túto rodičovskú dohodu schválil, nakoľko dospel k záveru, že je v najlepšom záujme maloletej. Maloletá sa nachádza v osobnej starostlivosti matky už na základe súdom schválenej rodičovskej dohody v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9P/242/2024. Takáto forma starostlivosti maloletej vyhovuje, pričom v starostlivosti zo strany matky neboli zistené žiadne nedostatky. Maloletá má v aktuálnom rodinnom prostredí matky vytvorené vhodné podmienky na jej starostlivosť a výchovu. Dohodnuté výživné na maloletú vo výške 300,- Eur mesačne je podľa okresného súdu primerané odôvodneným potrebám maloletej vzhľadom na jej vek a zdravotný stav a otec maloletej je vzhľadom na svoj príjem schopný takto určeným výživným prispievať na jej výživu. Keďže rodičia maloletej deklarovali, že na styku otca s maloletou sa vedia dohodnúť, nebolo potrebné autoritatívnym rozhodnutím súdu upraviť styk otca s maloletou. Okresný súd zároveň pri schvaľovaní rodičovskej dohody prihliadal na názor kolízneho opatrovníka, ktorý odporučil súdu uzatvorenú rodičovskú dohodu schváliť.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na priznanie náhrady trov konania podľa § 53 CMP (len v taxatívne vymedzených konaniach), ani podľa § 54 CMP (zásada zavinenia), keďže účastníci konania si v priebehu konania plnili svoje procesné povinnosti, a ani podľa § 55 CMP, kedy by to s ohľadom na okolnosti prípadu bolo spravodlivé, keďže takéto okolnosti okresný súd vo veci nevzhliadol.

5. Vo všeobecnosti platí, že jedným z kritérií priznania nároku na náhradu trov konania sú osobné a majetkové pomery účastníkov konania, ako aj okolnosti prejednávanej veci. Je potrebné odlišiť aj prípadné jednorázové obštrukcie, ktoré vznikli zavineným konaním niektorého z účastníkov, kde je potrebné aplikovať ust. § 54 CMP. Súd môže pri aplikácii predmetného ustanovenia vyhodnocovať, ktorý z účastníkov spôsobil, že konanie muselo prebehnúť. Okolnosti, keď je možný nárok na náhradu trov konania priznať, môže zakladať napr. konanie o rozvod manželstva podané na návrh manžela, pričom zo strany manžela ide o šikanózný návrh, pričom manželka sa k návrhu na rozvod manželstva vyjadrí, s rozvodom manželstva nesúhlasí a dostaví sa na vytýčený termín pojednávania. Manžel ako navrhovateľ sa na tento termín pojednávania nedostaví, svoju neúčasť neospravedlní včas a vážnymi dôvodmi, pričom manželka vyhlásila, že netrvá na prejednávaní veci a príde v súlade s § 97 CSP k zastaveniu konania.

6. Okresný súd uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že si navrhovateľka v konaní uplatnila nárok na náhradu trov konania pre správanie manžela, ktorého vinila zo vzniku rozvratu manželstva, súd skúmal, či vzhľadom na okolnosti daného prípadu je spravodlivé priznať náhradu trov konania navrhovateľke. Navrhovateľka odôvodňovala priznanie nároku na náhradu trov konania voči manželovi z toho dôvodu, že manžel bol práve ten, ktorý spôsobil hlboký a trvalý rozvrat manželstva a jeho správanie považovala z morálneho hľadiska za neprípustné, keďže si do svojej domácnosti nastahoval svoju mimomanželskú

známosť a zároveň žiadala navrhovateľku, aby sa k nemu vrátila, k čomu ona v žiadnom prípade nemohla pristúpiť. Manžel s návrhom navrhovateľky na priznanie nároku na náhradu trov konania nesúhlasil, keďže mal za to, že nie sú na to dôvody v zmysle § 52 a § 55 CMP, keďže sa snažil o zachovanie manželského zväzku a obnovenie manželského spolužitia, s čím manželka nesúhlasila. Keďže navrhovateľka žiadala priznanie nároku na náhradu trov konania pre správanie manžela, okresný súd usúdil, že nie sú tu splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu trov konania pre osobné a majetkové pomery účastníkov konania, ani napr. pre šikanózný návrh na rozvod manželstva. Okresný súd zároveň dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu trov konania navrhovateľke ani pre správanie manžela, ktorý podľa nej zapríčinil rozvrat manželstva. Hoci manžel v konaní priznal mimomanželskú známosť, a tým porušenie základnej povinnosti manželov byť si verní v manželstve zakotvenej v § 18 Zákona o rodine, čo navrhovateľka považovala za hlavnú príčinu rozvratu manželstva, z vykonaného dokazovania súdu vyplynulo, že manželia mali problémy v intímnej oblasti, v dôsledku čoho došlo k citovému odcudzeniu medzi manželmi. Hoci možno manželovi jednoznačne vytknúť porušenie jeho povinnosti byť v manželstve verný, nemožno však jednoznačne dospieť k záveru, čo bolo hlavnou príčinou rozvratu manželstva. Okresný súd nevidel príčinu rozvratu vzťahu medzi manželmi len výlučne v správaní manžela, keď v konaní nebolo sporné, že manželka istý čas nemala záujem viesť intímny manželský život, čo viedlo k vzájomnému citovému odcudzeniu medzi manželmi. Okresný súd preto po vyhodnotení skutkových okolností prípadu dospel k záveru, že nie sú dané podmienky pre aplikáciu ust. § 55 CMP, preto rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku okresného súdu vo výroku III. o trovách prvoinštančného konania podala odvolanie navrhovateľka, ktorá žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že uloží manželovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie rozsahu 100 % vo výške 887,48 Eur účet právneho zástupcu navrhovateľky, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Zároveň žiadala odvolací súd, aby jej priznal voči manželovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu považovala za nezákonné rozhodnutie, pretože okresný súd zistený skutkový stav nesprávne vyhodnotil a nesprávne právne posúdil. Svoj návrh na rozvod manželstva odôvodňovala výlučne tým, že manžel nenávratne rozvrátil ich manželstvo tým, že porušil povinnosť manžela byť verný druhému manželovi a takýmto správaním navrhovateľku poškodil a vyvolal v nej nedôveru v jeho osobu a natrvalo zničil ich intimitu. Jasným a nesporným dôvodom rozvratu manželstva v danom prípade tak bola mimomanželská známosť manžela a takto to vnímali obaja manželia aj v konaní o rozvode, čo je zrejmé z reakcie oboch manželov pri pokuse o zmierenie účastníkov konania, o ktoré sa pokúsil súd na pojednávaní dňa 23.04.2025, keď obaja zhodne vypovedali, že nemajú záujem zotrvať v manželskom zväzku. Za stavu, keď nenapraviteľný rozvrat manželstva spôsobil manžel porušením povinnosti byť verný navrhovateľke – manželke svojou mimomanželskou známosťou bez toho, aby sa situáciu v ich intímnom živote snažil riešiť v súlade s dobrými mravmi a morálkou a po tom, čo tento rozvrat manželstva zapríčinil, tento mimomanželský vzťah udržiaval (v rozpore so svojim sľubom, ktorý dal navrhovateľke, že mimomanželskú známosť ukončí) a nesnažil sa skutočne o zachovanie a obnovu manželstva, hoci sa navrhovateľka, naopak, o obnovenie manželstva snažila a vrátila sa aj k manželovi do spoločnej domácnosti spolu s ich maloletou dcérou, je spravodlivé priznať právo na náhradu trov konania o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletému dieťaťu navrhovateľke, pretože to bol manžel, ktorý svojím správaním toto konanie vyvolal a zapríčinil, že takéto konanie muselo prebehnúť (v ktorom okresný súd návrhu navrhovateľky vyhovel). Priznaním práva na náhradu trov navrhovateľke voči manželovi by išlo súčasne o istý druh sankcie vyvodenej voči manželovi za porušenie jeho povinnosti byť verný navrhovateľke, ako svojej manželke, čo je taktiež možno považovať za spravodlivé. Priznanie trov konania tomu z manželov (v tomto prípade navrhovateľke), ktorý nezapríčinil rozvrat manželstva voči tomu manželovi, ktorý rozvrat manželstva spôsobil, by súčasne pôsobilo navonok i preventívne, aby sa manželia vyvarovali porušovaniu povinností vyplývajúcich z manželského vzťahu, aby konali proti dobrým mravom a amorálne. Navyac v danom prípade manželstvo navrhovateľky a manžela nebolo bezdetné, z manželského zväzku vzišlo dieťa mal. B. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorá v dôsledku rozvrátenia manželstva manželom už nebude vychovávaná v manželstve v prítomnosti oboch rodičov, teda i z tohto pohľadu je o to viac spravodlivejšie, aby manžel za porušenie svojej manželskej povinnosti (byť verný druhému manželovi, ktorá bola dôvodom rozvratu manželstva) niesol sankciu spočívajúcu v povinnosti nahradiť trovy konania navrhovateľke. Tej navrhovateľke, ktorá má i podstatne

nižší príjem, ako má manžel (nemá vlastné bývanie ako manžel) a do starostlivosti ktorej bolo dieťa zverené, čo sú ďalšie osobité okolnosti, pre ktoré je spravodlivé navrhovateľke právo na náhradu trov voči manželovi priznať, na ktoré súd prvej inštancie absolútne neprihliadal. Súd prvej inštancie mal správne vzhľadom na zistený skutkový stav a osobité okolnosti tohto prípadu, ktoré navrhovateľka uviedla vyššie aplikovať pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania § 55 CMP a priznať navrhovateľke právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči manželovi, ktorý svojou neverou a neochotou ukončiť mimomanželský vzťah výlučne sám zapríčinil podanie návrhu na rozvod manželstva navrhovateľkou a spôsobil nenapraviteľný rozvrat ich manželstva, z ktorého vzišlo aj dieťa (ktoré už nebude vyrastať v manželstve svojich rodičov), a to, že o rozvode ich manželstva muselo prebehnúť súdne konanie, s ktorým mala navrhovateľka spojené náklady a výdavky, ktoré by inak nemusela vynaložiť. V predmetnom konaní vznikli navrhovateľke trovy konania vo výške 887,48 Eur, ktorú možno spravodlivo od manžela navrhovateľkou požadovať vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti prípadu. Preto navrhovateľka navrhuje, aby jej odvolací súd (pokiaľ nevzhliadne dôvody na zrušenie rozsudku prvej inštancie a na vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) tieto trovy konania priznal a zaviazal povinnosťou manžela ich navrhovateľke uhradiť. Súčasne si navrhovateľka uplatnila voči manželovi aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania a navrhla, aby odvolací súd v rozhodnutí, ktorým sa odvolacie konanie skončí, uložil manželovi povinnosť uhradiť navrhovateľke aj trovy odvolacieho konania.

8. Kolízny opatrovník k podanému odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomných a ústnych vyjadrení v predmetnej veci podaných pred okresným súdom. Mal za to, že rodičmi uzavretá a súdom schválená rodičovská dohoda o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode je v prospech maloletého dieťaťa, odporučil ju schváliť a vzdal sa práva odvolania. V danej časti rozsudok súdu nie je dotknutý odvolaním matky. V časti výroku rozsudku súdu, kedy žiaden účastník konania nemá nárok na náhradu trov konania - voči ktorému smeruje odvolanie matky, ponechal na rozhodnutie súdu.

9. Manžel v reakcii na podané odvolanie v písomnom podaní vyjadril, že sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými, ako aj právnymi závermi okresného súdu vyslovenými v odôvodnení predmetného rozsudku, pričom plne súhlasí s odôvodnením súdu ohľadom nároku navrhovateľky na náhradu trov predmetného konania. Ku skutočnostiam uvedeným navrhovateľkou v predmetnom odvolaní poukázal na to, že vykonaným dokazovaním v predmetnom konaní bolo preukázané a nesporné, že samotná nevera odporcu nebola prvotná príčina rozpadu manželstva, ako to tvrdí navrhovateľka v predmetnom konaní i odvolaní, ale práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pred samotnou neverou odporcu mali manželia nezhody a problémy v intímnej oblasti, v dôsledku čoho došlo medzi nimi k citovému odcudzeniu, a teda nemožno jednoznačne dospieť k záveru, čo bolo hlavnou príčinou rozvratu manželstva, pretože v konaní nebolo sporné, že samotná navrhovateľka istý čas nemala záujem viesť intímny manželský život. A preto v danom prípade okresný súd vzhľadom na okolnosti prípadu správne dospel k záveru, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to, že každý prípad je potrebné posudzovať jednotlivo a skúmať všetky okolnosti prípadu a príčiny rozvratu manželstva. Vyjadril názor, že vo všeobecnosti samotná nevera jedného z manželov nemôže byť sama o sebe dôvodom na to, aby okresný súd priznal náhradu trov konania. V konaní bolo preukázané, že podiel na rozpade manželstva niesli obaja manželia, a teda v danom prípade sa jednoznačne preukázalo, že nevera zo strany odporcu nebola jednoznačnou príčinou rozpadu manželstva. Vzhľadom na to navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), po zistení, že odvolanie podal oprávnený účastník konania (§ 7 CMP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 65 CMP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP) potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku III. o trovách prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 CSP, so závermi okresného súdu v tejto časti sa v celom rozsahu stotožnil a poukazuje na ne cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, tak ako sú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku okresného súdu.

11. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

13. Predmetom odvolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie okresného súdu v časti výroku III. o trovách konania. Okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval § 52 CMP a rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal. Keďže navrhovateľka žiadala priznanie nároku na náhradu trov konania pre správanie manžela, okresný súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na priznanie náhrady trov konania podľa § 53 až 55 CMP. Navrhovateľka v podanom odvolaní zotrvala na tvrdení, že hlavnou príčinou rozvratu manželstva bola nevera odporcu, ktorý tým zapríčinil, že sa vec rozvodu manželstva musela prejednať na súde. Podľa jej názoru je spravodlivé priznať právo na náhradu trov konania o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletému dieťaťu navrhovateľke, pretože to bol odporca, ktorý svojím správaním toto konanie vyvolal a zapríčinil, že takéto konanie muselo prebehnúť (v ktorom okresný súd návrhu navrhovateľky vyhovel). Vyjadrila, že priznaním práva na náhradu trov navrhovateľke voči odporcovi by išlo súčasne o istý druh sankcie vyvodenej voči odporcovi za porušenie jeho povinnosti byť verný navrhovateľke, ako svojej manželke, čo taktiež možno považovať za spravodlivé. Priznanie trov konania tomu z manželov, ktorý nezapríčinil rozvrat manželstva voči tomu manželovi, ktorý rozvrat manželstva spôsobil, by súčasne pôsobilo navonok i preventívne, aby sa manželia vyvarovali porušovaniu povinností vyplývajúcich z manželského vzťahu, aby konali proti dobrým mravom a amorálne.

14. Odvolací súd vo všeobecnosti konštatuje, že rozhodovanie o trovách konania je imanentnou súčasťou rozhodovacieho procesu. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku, a to vzhľadom na okruh vecí, ktoré sú prejednávané v režime tohto zákona, ako aj z dôvodu prítomnosti verejného záujmu, ktorý je prítomný v prevažnom okruhu týchto vecí, nie je možné uplatňovať preventívnu a sankčnú funkciu, ktorá sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov konania v konaniach podľa Civilného sporového poriadku. V konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku vo všeobecnosti platí, že každý z účastníkov si platí trovy konania sám (§ 49 ods. 1 CMP), pričom žiaden z nich nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 CMP). Výnimku z uvedeného pravidla, teda možnosť priznania náhrady trov konania, ktorá by prichádzala do úvahy v danom prípade, predstavuje § 55 CMP vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé. Ak teda súd vyhodnotí, že je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, môže priznať nárok na náhradu trov konania v akomkoľvek konaní podľa Civilného mimosporového poriadku. Pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. Okolnosti prípadu pre aplikáciu § 55 CMP vyhodnocuje súd, avšak účastník konania je povinný uplatniť si návrhom náhradu trov konania podľa § 57 CMP.

15. Odvolací súd v zmysle vyššie prezentovaných záverov preskúmal rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti s poukazom na odvolacie námietky navrhovateľky a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania § 52 Civilného mimosporového poriadku a správne rozhodol, keď žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

16. Odvolací súd vo vzťahu k návrhu navrhovateľky na priznanie náhrady trov konania konštatuje, že § 52 CMP predstavuje zásadné pravidlo rozhodovania o trovách nesporeného konania, teda aj konania o rozvod manželstva. Iba výnimočne možno v nesporovom konaní rozhodnúť o priznaní náhrady trov konania niektorému z účastníkov, a to len v prípadoch stanovených zákonom. Takouto výnimkou je aj citovaný § 55 CMP. Ako každá výnimka zo zásady, aj priznanie náhrady trov konania podľa § 55 CMP je možné len v prípadoch, ktoré sa natoľko odlišujú, že inak všeobecne platná zásada (§ 52 CMP) by nepredstavovala spravodlivé riešenie veci. Vo vzťahu k tvrdeniu navrhovateľky, že by bolo spravodlivé priznať jej náhradu trov konania kvôli správaniu sa jej manžela, odvolací súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o trovách konania podľa ustanovení Civilného mimosporového poriadku nie je možné uplatňovať preventívnu a sankčnú funkciu, ktorá sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov konania v konaniach podľa Civilného sporového poriadku. Rozvrat manželstva, zvlášť niekoľkoročného, je spravidla dôsledkom širokého komplexu udalostí a konania manželov, v ktorom je mimoriadne náročné jednoznačne pomenovať a niektorému z manželov pričítať to, ktoré zavinilo rozvrat manželstva. Manželstvo je zvonku pomerne uzavretý vzťah a je to tak správne. Pre účely rozhodnutia o trovách konania, preto nie je dôvodom, aby súd analyzoval tento zložitý a intímny vzťah a jeho rozvrat. Nepresnosti, ktorých sa môže vo svojich záveroch súd dopustiť, môžu vzhľadom na citlivosť riešených otázok vyvolať pocit omnoho väčšej nespravodlivosti, než rozhodnutie, ktorým žiaden z manželov

nezíska právo na náhradu trov konania. Trovy konania o rozvod sú jednou z najmenších strát spojených s rozvodom. Vzhľadom na uvedené bude v konaní o rozvod manželstva v zásade prichádzať do úvahy rozhodnutie o trovách konania podľa § 52 CMP, teda nepriznanie ich náhrady žiadnemu z účastníkov. Iba výnimočne, kedy by bola príčina rozvratu manželstva zjavná a jednoznačne pričítateľná len jednému z manželov, bude namieste priznanie náhrady trov konania niektorému z nich podľa § 55 CMP.

17. Vzhľadom na to, že v danom prípade, podľa odvolacieho súdu, nebolo možné konštatovať zjavnú a jednoznačnú príčinu rozvratu manželstva len na strane odporcu, čo neznižuje závažnosť konania odporcu - manžela počas trvania manželstva, avšak zo samotného návrhu vyplynulo, že nájdeniu si mimomanželskej známosti, zo strany manžela, predchádzali isté nezhody v manželstve medzi účastníkmi konania, čo bolo správne konštatované aj okresným súdom, za ktorej situácie by nebolo správne priznanie náhrady trov konania podľa § 55 CMP a bez toho, aby sa súd zaoberal citlivou otázkou hľadania výlučnej príčiny rozvratu manželstva na strane len jedného z manželov, bolo potrebné rozhodnúť o trovách konania v odvolacom konaní, v zhode s rozhodnutím okresného súdu, podľa § 52 CMP a žiadnemu z účastníkov ich náhradu v odvolacom konaní nepriznať.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 a § 52 CMP po posúdení návrhu navrhovateľky v odvolaní tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní pridržiaval vyššie prezentovaných záverov a usúdil, že nie sú zistené dôvody postupu pre iné rozhodnutie o trovách odvolacieho konania v zmysle § 54, § 55 CMP.

19. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý

výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).